

opusdei.org

Prelatens brev (juli 2007)

Biskop Javier Echevarría's brev till Opus Deis medlemmar. Prelaten inbjuder denna julimånad att betrakta de första kristnas vardagliga och exemplariska liv.

2007-07-10

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Som tidigare år har den liturgiska högtiden av den helige Josemaría Escrivá de Balaguer firats den 26 juni

på ett stort antal platser över hela världen. För varje dag blir vördnaden till vår Fader mer och mer en verklighet som inte känner några gränser, varken geografiska, språkliga, mellan folkslag eller vad gäller ställning i samhället. Miljoner människor anropar hans förbön för sina andliga och materiella behov och hämtar inspiration från hans liv och lära för att leva Evangeliets krav i praktiken.

Hans person är mycket aktuell och kommer alltid att vara det genom Guds nåd, så att många män och kvinnor upptäcker de vägar som leder till den heliga Treenigheten genom alla slags hederliga mänskliga verkligheter: familjen, arbetet, sociala relationer m.m.

Herren vill att vi, som dagligen anstränger oss för att helga oss enligt Opus Deis anda, bemödar oss att troget följa de spår som den helige

Josemaría öppnade upp tack vare sin följsamhet till Guds vilja. Genom vittnesbördet av vårt inre livs kamp, då vi ibland segrar och ibland inte, men alltid börjar om igen med glädje, och genom våra uppmuntrande ord, kommer många andra personer att känna sig stärkta och börja gå *dennaväg till helgelse i det dagliga arbetet och genom uppfyllandet av den kristnes allmänna plikter*^[1] som Verket är.

Idag vill jag påminna er om några lärdomar som den helige Josemaría drog ur de första kristnas exempel, dem som tog emot Evangeliets lära direkt från Apostlarnas eller deras direkta medhjälparens läppar. Han fäste sin blick på dem och såg dem som förebilder för vårt sätt att hantera vårt liv mitt i världen. Just igår firade vi den liturgiska minnesdagen av de första romerska martyrerna, män och kvinnor i Rom som gav det yttersta vittnesbördet

för Kristus i den eviga staden under Neros förföljelse. När Kyrkan förde in denna minnesdag i det universella kalendariet, bestämde den att den skulle firas den 30 juni, efter de heliga apostlarna Petrus och Paulus högtid, för att understryka deras nära förening med dem som förmedlat Jesu Kristi heliga lära.

För att förklara Opus Deis uppdrag, hänvisade den helige Josemaría ofta till dessa våra första bröder och systrar i tron. **Om man vill göra en jämförelse så är det enklast att helt enkelt tänka på de första kristnas liv. Dessa levde sin kristna kallelse med hängivet allvar och stort djup, de sökte den fullkomlighet som de hade kallats till genom dopet. Utåt sett skilde de sig inte från andra medborgare.[2]** På liknande sätt – tillade han – är Opus Deis medlemmar **vanliga människor. De utför ett arbete som vem som helst, de lever mitt i**

världen, precis som innan de blev medlemmar, och de är kristna medborgare som vill vara helt och fullt trogna det som deras tro kräver av dem.[3]

Även viljan att stödja Påvens förkunnelse driver mig att göra dessa betänkanden. Under onsdagsaudienserna har han redan under en längre period framlagt de gamla kyrkofädernas och andra kristna författares levnadssätt. Hans ord kan hjälpa oss att handla som dessa personer vid kristendomens början. I grund och botten är de omständigheter där de vittnade om sin tro inte mycket olika våra.

Det första som framträder tydligt är den optimistiska attityden, präglad av förtröstan och säkerhet – av tro! –, med vilken de mötte den hedniska världen. I ljuset av Herrens lära kunde de skilja det som var positivt i samhällets vanor under deras tid och

förkasta det som inte gick att förena med den nya syn på livet som Kristi lära hade gett dem.

Påven påpekar till exempel att den helige Justinus, lekman och filosofilärare i Rom, utgick från den heliga Skriften och visade framför allt *Guds plan med skapelsen och frälsningen som genomförs i Jesus Kristus, **Logos**, d v s det eviga Ordet, det eviga Förnuftet, det skapande Förnuftet*. Han understryker hur denne kyrkofader – en av de första – betraktar att *varje människa deltar i **Logos**, bär ett ”frö” inom sig och kan urskilja sanningen, eftersom hon är en förnuftig varelse. Samme **Logos**, som uppenbarade sig som profetisk urtyp för judarna i den gamla Lagen, uppenbarade sig delvis, som ”sanningens frön”, i den grekiska filosofin. Den helige Justinus drar slutsatsen att eftersom kristendomen är **Logos** fullständiga uppenbarelse i historien och som person, ”tillhör allt*

det vackra som har uttryckts av någon person oss kristna”.[\[4\]](#)

I många länder befinner vi oss, vi som vet att vi är Guds barn, försjunkna i ett nyhedniskt samhälle, och vi har fått – tvivla inte på det – det fantastiska uppdraget att föra tillbaka det till Gud. Vars och ens apostoliska attityd bör följa i deras spår som gått före oss. Väl förankrade i den katolska läran, bör vi alltid agera utan mindrevärdeskomplex mitt i det civila samhället, där vi rätteligen hör hemma och, utan högfärdighet, omvandla det inifrån liksom jätten i degen[\[5\]](#) för människors timliga och eviga väl.

Låt oss därför vara optimistiska och objektiva. Även om vi ser brister och fel, finns det många positiva attityder, goda egenskaper hos de kvinnor och män som vi möter och i den miljö där vi rör oss. När vi ägnar

oss åt apostolatet, bör vi upptäcka dessa rikedomar och uppskatta dem så att vi leder de personer vi umgås med mot sanningen. Genom att stödja oss på de saker vi har gemensamt kommer det att vara lättare att närma människor till Gud. Vår bästa bundsförvant i den nya evangeliseringen av samhället är, utöver deras skyddsängel som vi umgås med, just de gudomliga spår som varje mänsklig person, t o m de personer som är mest avlägsna från Gud, bär inom sig, även om de ibland inte vet om det själva.

Låt oss därför fyllas med mod och försöka smitta av det på andra som kanske är uppgivna inför det moraliska och andliga förfall som väller fram på så många platser. I våra privata samtal med vänner och bekanta, men även i mer eller mindre offentliga uttalanden som vi kanske behöver göra, låt oss flyga med trons och förnuftets vingar, som

Påven outtröttligt upprepar[6] utan att skilja den ena från den andra. På detta sätt kommer vi att motverka omgivningens relativism, vilken är ett uttryck på att tron och förtroendet för förnuftet saknas.

Låt oss även komma ihåg vår älskade Johannes Paulus II och sätta hans råd i verket: »Var inte rädda! Öppna dörrarna vida för Kristus! Öppna alla nationer, de ekonomiska och de politiska systemen, de vida fälten av kultur, civilisation och utveckling för Kristi frälsande makt! Var inte rädda! Kristus vet vad som finns inne i människan. Endast Han vet!»[7]
Först bör vi uppfylla detta i oss själva och tillåta att Herren träder in i våra själar och härskar i dem, sedan också i dem vi umgås med, så att vi hjälper dem att komma till övertygelsen om att Jesus är deras bäste vän.

För att kunna göra detta är det oundvikligt att vi ständigt förbättrar

vår teologiska utbildning och att vi, enligt vars och ens behov och i den mån omständigheterna tillåter, fördjupar oss i de ämnen som behandlas i den allmänna opinionen och som har med uppenbarelsens grundläggande aspekter att göra.

När Påven går igenom kyrkofädernas lära, uppehåller han sig vid en annan viktig punkt för vår tid. Han framhäver att det stora felet med de antika hedniska religionerna bestod i att de inte höll sig till de stigar som utstakats av Guds vishet i djupet av varje själ. *Därför var den hedniska religionens fall oundviklig: det var den logiska konsekvensen av att religionen fjärmade sig från varats sanning, då den hade reducerats till en konstgjord samling av riter, bestämmelser och vanor.*^[8]

Kyrkofäderna och de kristna författarna däremot valde *varatssanning framför vanans myt.*

^[9] Som Påven påminner om, skrev

Tertullianus: »*Dominus noster Christus veritatem se, non consuetudinem, cognominavit*»[10]; Kristus vår Herre hävdade att Han var sanningen, inte vanan. Benedikt XVI kommenterade att *i detta hänseende är det viktigt att lägga märke till att ordet consuetudo, som Tertullianus använder för att beteckna den hedniska religionen, kan till de moderna språken översättas med uttrycken "kulturellt mode" eller "stundens mode"*.[11]

Även idag är deras nedgång säker som utelämnar Gud. Trots relativismens skenbara seger på vissa platser, kommer detta sätt att tänka och leva att falla ihop som ett korthus, eftersom den inte är fäst i sanningen om skapelsens och försynens Gud som styr historiens vägar.

Vi kristna vet att vi är de friaste människorna, eftersom vi inte låter

oss dras med i tidens vindar. Kyrkan vill att dess barn blir **ansvarfulla och konsekventa katolska medborgare**, så att vars och ens huvud och hjärta inte går i otakt, var och en åt sitt håll, utan samstämmiga och fasta, så att vi alltid gör det som vi tydligt ser måste göras, utan att låta sig dras med av övergående tendenser eller trender som en följd av brist på personlighet och ett uppriktigt samvete: *vi skall inta längre vara barn och låta oss drivas omkring av alla lärovindar, inte vara lekbollar för människorna, som vill sprida villfarelse med sina bedrägliga påfund (Ef 4:14).*[12]

I början av detta brev nämnde jag att vördsnaden till den helige Josemaría sprider sig över hela världen. För några dagar sedan (och dessa är inte de enda exemplen på senare tid) avtäcktes i Reggio Calabria en minnessten av vår Faders besök dit

för sextio år sedan. I Fiuggi fick en gata hans namn. Idag, den 1 juli, tillägnas en församlingskyrka i Valencia den helige Josemaría. Det är därför brevet dateras här, eftersom jag inbjudits hit av min käre vän och broder i biskopsämbetet monsignore García Gasco för att delta i denna liturgiska högtid. Förenas er med min tacksägelse och låt oss fortsätta arbeta, var och en på sin plats, så att denna anda från Gud når nya områden och nya personer.

Med stor glädje kan jag meddela er att era bröder som skall etablera det apostoliska arbetet i Ryssland redan befinner sig i Moskva sedan den 26 juni. Låt oss ha dem mycket närvarande i våra böner denna första tid och alltid, och låt oss förbereda apostolatets framtida utbredelse.

När jag läste alla era brev som jag fick på min födelsedag blev jag

skamsen och glad. Jag har tackat var
och en av er. Som vår Fader sade,
fråga Honom, om ni inte tror mig.

Med all kärlek välsignar er

er Fader

+ Javier

Valencia den 1 juli 2007

[1] Bön till den helige Josemaría.

[2] Den helige Josemaría,
Conversaciones, nr 24.

[3] *Ibid.* [4] Benedikt XVI, Tal vid den
allmänna audiensen, 21/3 2007.
Citatet av den helige Justinus är taget
från *Apologia II*, XIII, 4.

[5] Jfr Matt 13:33.

[6] Benedikt XVI, Tal vid den
allmänna audiensen, 18/4 2007.

[7] Johannes Paulus II, Predikan vid inledningen av hans pontifikat, 22/10 1978.

[8] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 21/3 2007.

[9] *Ibid.*

[10] Tertullianus: *De velo virginum* I, 1.

[11] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 21/3 2007.

[12] Den helige Josemaría, *Brev* 6/5 1945, nr 35.

.....